

DE RITUELE MAGIE

24 mei 1957

Goedenavond vrienden,

Aan het begin van deze bijeenkomst is het mijn taak u erop te wijzen, dat wij, sprekers van deze groep, niet alwetend of onfeilbaar zijn. Wij hopen, dat u daaruit de consequenties zult trekken, zelfstandig na zult denken over het gebrachte en uw eigen levenshouding bepalen aan de hand van hetgeen u als waardevol hebt erkend. Ik vraag uw aandacht voor: De rituele magie

Ik ben mij ervan bewust, dat dit uit de aard der zaak slechts korte schetsen kunnen zijn. Het is onmogelijk in korte tijd een overzicht van de gehele materie te geven. Voorlopig hoop ik, dat u hiermede genoeg zult nemen, zo nodig kunnen wij later er verder op ingaan.

Zoals de woorden al aangeven, is deze vorm van magie gebouwd op ritueel. Een rite is een samenvoeging van klanken, met eventueel woorden, gebaren, geluiden, geuren, beelden en tekens. Dit houdt in, dat een magische rite een schetsmatig weergeven van een gehele reeks van belevingen, plus van een grote kennis in zich draagt. Het principe, waarop zij berust, is als volgt: Er bestaan meerdere werelden. Er bestaan zelfs in de eigen wereld van de mensen verschillende gebieden van kracht, die normalerwijze niet beroerd of beheerst kunnen worden. Er moeten echter bindende krachten bestaan, die al deze gebieden tesamen voegen in één hand. Anders gezegd: alle krachten stammen uit God en door middel van het Goddelijke is een binding te vinden.

De hoogste vorm van magie, ook wel kosmische magie genoemd, houdt hiermede rekening en benadert de samenhang van de dingen uit een zuiver kosmisch standpunt. De rituele magie kan dit niet of slechts ternauwernood. Vandaar dat zij zoekt naar die producten, die op de grens van twee werelden liggen en als zodanig in beide werelden kenbaar zijn en hun invloed uitoefenen. Vandaar bv. het gebruik van reukstoffen. Nu is een reukstof iets, wat voor de mens goed waarneembaar is. Gelijkijdig iets, dat door een fijne verdeling van kleine deeltjes in de lucht ook invloed kan hebben op de plaatselijke gesteldheid voor andere wezens, want het aanwezig zijn van deze deeltjes in een speciale verdeling, met eigenschappen en trilling, betekenen wel degelijk ook een verandering van structuur voor de geesten en natuurkrachten, daar waar deze geur heerst. Nu is het echter zo, dat niet altijd de gelijke stof werkzaam kan zijn ten overstaan van de gelijke kracht. Want ten opzichte van uw eigen wereld verschuift a.h.w. de waarde van die geestelijke wereld voortdurend. Een astroloog zou zeggen: "Onder invloed van de sterren". Ik voor mij prefereer hier: "Ten gevolge van bepaalde kosmische stromingen".

In de oudere vormen van rituele magie, zoals bv. in Egypte, vinden wij dan ook uitgebreide lijsten, waarbij voor een bepaalde dienst de reukstoffen dag voor dag worden voorgeschreven. Men maakt over het algemeen gebruik van min of meer 40 reuksoorten, meestal in harsen, wierook e.d. Soms ook in kruiden. Hierbij wordt uitdrukkelijk de stand van de maan mee in betrekking gebracht tot de gebruikte geurstoffen, terwijl verder een verschuiving in de kalender plaats vindt, naarmate de stand van de aarde, in haar loop om de zon en zelfs de stand van de zon t.o.v. de stand der sterren, zich wijzigt. Klaarblijkelijk wist men dus al, dat de trillingen niet alleen in overeenstemming moesten zijn met een bepaalde menselijke waarden, maar ook met een kosmische waarde. Een waarde, die in alle (geestelijke)werelden ligt. En die waarden, die in alle werelden schuilen, zijn vanuit het Al als een soort stroming kenbaar op aarde. Het is echter niet voldoende, wanneer wij een geurstof alleen gebruiken. Op zichzelf zegt zij niets.

Wanneer een luchtgeest uw aandacht zou willen trekken door het op een bepaalde plek plotseling hevig te laten regenen, dan zou dat voor u alleen een verschijnsel zijn zonder meer. Maar op het ogenblik, dat een dergelijk wezen in staat zou zijn bv. daarin letters te vormen, dan zou uw aandacht getroffen worden. U zou dus in contact kunnen treden met een dergelijk wezen. Let wel, dit is geen mededeling van een feitelijke mogelijkheid.

Op een dergelijke wijze gebruikt de magiër dan ook zijn verschillende producten. In de eerste plaats prepareert hij zowel zijn wierooksoorten alsook zijn lampen. Die lampen zijn van verschillende vorm. U zou zeggen, dat het van weinig belang is in een drie-dimensionele wereld. Maar voor die grote wereld kan die vorm een groot verschil betekenen. Ik zou haast een symbool erbij willen halen, n.l. het symbool van het kruis. Wanneer u het kruis goed bekijkt, dan bestaat

het uit vier vlakken in de lengte en drie gelijke vlakken in de breedte. Slaat u die op, dan krijgt u een kubus. Nu heeft een kubus heel weinig te zeggen, of u moet veel weten over haar inhoud en betekenis. Maar een kruis heeft voor uw wereld een zeer specifieke beduiding, daar in de wereld langzaam maar zeker het christendom toch overal is doorgedrongen, zelfs al is het niet aanvaard. Stelt u zich nu voor, dat ik een lamp gebruik van een driehoekige vorm. De uitslag, die deze geeft in een wereld, waar de indruk van het voorwerp anders ligt, omdat er een nieuw soort afmeting aan is toegevoegd, kan dan wel een kenteken zijn van bepaalde geestelijke machten. En als zodanig geeft het een onmiddellijk punt van aanraking. Alleen de vorm van de lamp is natuurlijk niet voldoende. Zij moet bovendien beantwoorden aan de eis het contact tussen mens en geest mogelijk te maken. Zo wordt dan onder meer speciale olie gebruikt. In sommige gevallen maakt men gebruik van plantaardige oliën; dat komt meestal voor in de witte magie, waarbij men aan de olie nog bepaalde vluchtige, geurende stoffen toevoegt. In andere gevallen - heel vaak in de zwarte magie - maakt men gebruik van dierlijke vetten. Verder is de plaatsing van de lampen erg belangrijk. Laten wij niet vergeten, dat je per slot van rekening in een ruimte zit, die door dat wezen, dat je wilt benaderen, niet zo kan worden gezien als jij die ziet. De wijze, waarop de lampen geplaatst worden, komt ongeveer overeen - als ik alweer een vergelijking mag gebruiken - met bakens, die men op een vliegveld uitzet in een donkere nacht, zodat de piloot aan de stand van de bakens kan zien, hoe de wind waait, waar zijn landingsterrein is, kortom, een soort binnenloodsen. Daarvoor dient dan ook de plaatsing daarvan op de diagrammen, die meestal op de vloer worden getrokken. Hiermee, met een aantal figuren en andere voorwerpen, die mede geplaatst worden in zo'n cirkel, heeft men dan a.h.w. een loodsmogelijkheid geschapen, waardoor bepaalde soorten geesten worden gewekt, of krachten worden gewekt en attent gemaakt, terwijl gelijktijdig daarin voor die geesten een mogelijkheid ligt om zich daarbinnen te begeven, dus zich te manifesteren.

Verder volgt daaruit, dat wij in veel gevallen kunnen trachten om voor die geest een zekere aantrekking, een soort zuiging, te bewerkstelligen. Dat kan een magiër natuurlijk niet doen door middel van alleen maar zichtbare tekens. Hij houdt rekening met het feit, dat praktisch alle wezens door trilling te beïnvloeden zijn. Zo gebruikt, hij bepaalde magische cadansen en zing-zangt zijn woorden uit, die hij soms zelf niet begrijpt, terwijl hij daardoor juist de kracht schept, die trekt. Dus alles a.h.w. binnen de cirkel, of buiten de cirkel zich doet manifesteren. Nu hebben wij dan alle voorwaarden vervuld voor een mogelijk contact. Maar het mogelijke contact kan wel zeer fataal zijn, wanneer onze magiër niet méér beheerst dan dat. Ofschoon menig ritueel magiër niet goed begrijpt, wat hij eigenlijk volbrengt, zal hij in veel gevallen beschikken over zeer bijzondere wapens.

Een van de meest bekende is het Groot-Zegel van Salomo, meestal vergezeld op de keerzijde, van zijn persoonlijk zegel met de schicht. Degenen, die niet weten, wat het is, vragen zich wel eens af, wat het eigenlijk betekent. Wij vinden daarin n.l. tekens, die gelezen kunnen worden als Jahwe, maar ook Io, of 10. Daarmede wordt een kennis aangegeven van de werkelijk Scheppende Kracht. M.a.w. de magiër beroept zich op de kosmische krachten ter beheersing van krachten, die hij in een deel van die Schepping wekt. Zo zal hij over het algemeen zijn gebaren en tekens steeds weer zo samen laten vloeien, dat zij uiting geven aan juist zijn speciale toestand, zijn speciale wensen, maar ook aan zijn macht. Daarbij maakt hij gebruik van zeer veel voorwerpen, waarvan de eerste waarde eigenlijk een suggestieve is.

Daaronder behoren de toverstaf. Dat doet ons denken aan een sprookje, maar wordt toch ook in de magie wel gebruikt. Zij wordt gemaakt van ebbenhout met ringen van verschillende metalen, wordt bewierookt, gewijd en is het symbool van de macht van de magiër. Daar hij zelf haar heeft moeten wijden, heeft hij a.h.w. dit gehele stukje materie geïmpregneerd met zijn eigen persoonlijkheid, met zijn wil en zijn verlangen. Wanneer hij voldaan heeft aan het ritueel, dan was hij zeker in deze periode volkomen rein. Lichamelijk, zowel als geestelijk. Hij heeft zich onthouden van voeding, voortdurend heeft hij zich bezig gehouden met meditaties, plus incantaties en gebeden, die op regelmatige tijden werden gezegd; hij heeft voortdurend die staf bewierookt. Hij heeft dus geurstoffen a.h.w. daarheen geslingerd, die in de eerste plaats voor zijn contact met de geest belangrijk zijn; in de tweede plaats sterk suggestief op hem zelf werken, vaak (een) lichte roes vormend; in de derde plaats ook neerslaan op het voorwerp in kwestie. Verder graveert hij in die metalen een hele reeks namen. Onder deze namen vinden wij zowel namen van z.g. grote demonen, als van goden en Godsnamen. Al deze namen moeten door de magiër gekend worden, niet alleen in hun klank en uitspraak, in hun gebruik en invloed, maar ook in innerlijke betekenis, dan eerst hebben zij hun volle werking. Als wij dus goed bezien, is de

toverstaf eigenlijk niets anders dan een materiële, en voor de magiër en voor degenen die bij hem zijn, vaak een zeer suggestieve uitdrukking van zijn eigen wil en verlangen, zijn kennis over bovennatuurlijke krachten en op aarde niet erkende wetten, zijn middelen, zoals hij die hanteert en gebruikt, plus de toestand, waarin dit moet geschieden, de volkomen reinheid die bij de wijding een van de hoofdvorauswaarden was. U zult begrijpen, dat het hanteren van een dergelijke staf, de magiër een groot zelfvertrouwen geeft. Een bevestiging van zijn wezen en persoonlijkheid. Op zichzelf betekent zij niets. Evenmin als al die andere dingen betekenis hebben. Maar het feit, dat de magiër juist hierdoor het zelfvertrouwen verwerft, dat noodzakelijk is, is van grote beduiding. Hierdoor wordt hij bevrijd van bepaalde inhabities (innerlijke beroeringen?) en kan hij ten volle zijn geestelijke krachten, die vaak zeer groot zijn, werkzaam maken op het terrein dat hij verkiest en daarin magisch te werken.

Verder gebruikt hij over het algemeen een z.g. geestenschaal of geestennap. Deze schalen zijn soms gemaakt uit het hout van oude bomen; in andere landen worden zij gebakken uit bepaalde kleisoorten, onder zeker ritueel. In het Westen was over het algemeen een nap van edel metaal gebruikelijk. Ook hier vinden wij er weer bepaalde symbolen in aangebracht. Het belangrijke hiervan is, dat het een gave bevat. Bij de verwording bij de plechtigheden van de Druïden kwam bv. het gebruik op, hier bloed in te offeren. Bloed bevat een zeker levensessence, drager van bepaalde levenskrachten en als zodanig, naar men meende, ongetwijfeld een kostbaar voedingsmiddel voor een geest. Echter vinden wij veelal, bij de zuivere magie, vruchten, geplukt in volle rijpheid, bij voorkeur in de morgen, wanneer de dauw er nog op ligt. Wij vinden er bloemen in, ook weer geplukt op het ogenblik van hun grootste schoonheid. Wij vinden erin bepaalde kruiden, die in zich bepaalde essences dragen. Het is niet een werkelijk voeding bieden aan de geest, maar het is het scheppen van een aangename sfeer. Het klinkt misschien wat dwaas, als ik de vergelijking maak, maar wanneer de magiër dit offer eerbiedig brengt, dan komt het ongeveer gelijk aan de gastvrouw, die de baas, de directeur van haar man, met een vriendelijk, doch eerbiedig gebaar een kopje thee aanbiedt om zo de sfeer wat gezelliger te maken.

Daarnaast heeft hij ook andere dingen nodig. En wel een wapen. Nu is algemeen bekend, dat geestelijke krachten niet met zich laten spotten. En wanneer zij eenmaal ontketend zijn, is het voor de mens moeilijk zichzelf zozeer te beheersen, dat hij ze kan weerstaan. Nu moeten wij goed begrijpen, dat het geweld van de geest altijd mentaal is. Er kunnen stoffelijke verschijnselen uit voortkomen, maar die verschijnselen kunnen alleen bereikt worden via krachten, die zij eerst uit de levende mensen uit de omgeving hebben genomen. Nu weet u zelf, hoe u er voor staat, wanneer je helemaal niets hebt om je te verdedigen. Je voelt je hulpeloos. Je hebt behoefte aan iets, waarmee je kunt slaan, kunt steken, kunt schieten, om zo je overwicht te vergroten.

In de magie vinden wij dit ook weer terug. De magiër heeft over het algemeen een geestendolk, of geestenzwaard. Het geestenzwaard, zoals het in Europa werd gebruikt, had meestal de vorm van een ponjaard, iets, wat tussen dolk en zwaard eigenlijk in ligt en werd ook weer gemaakt met een kolf van edele metalen en een heft van ofwel mensenbeen, voornamelijk, beenderen dan van misdadigers bij de zwarte magie, in de andere gevallen vaak ook relieken, of in enkele gevallen ook nog wel van een speciaal porselein. Dan was het blad zelf over het algemeen niet van staal, maar van een bepaalde bronsmenging. Ook hier weer hetzelfde: gegrifte tekens, bewieroking, meditatie, e.d. Wanneer de magiër dit wapen in de hand heeft, is hij overtuigd, dat het werkzaam is tegenover de geest. Zijn afweer - de gedachte, die op zichzelf voldoende zou zijn - krijgt hierdoor vastheid en zekerheid. Hij kan zich dus nu met geestelijke wapens teweer stellen tegenover eventuele geesten die hem aan zouden vallen, alleen reeds door het zelfverzekerd zijn, dat hij ontleent aan het bezit van het wapen.

Verder kennen wij hele reeksen van diagrammen. In deze diagrammen valt over het algemeen het volgende op: een middenfiguur. Wanneer wij die middenfiguur ontleden, dan draagt zij bepaalde symbolen in zich van de werelden over het algemeen. Wij vinden vijfpuntige sterren als weergave van een bepaalde menselijke bestreving en bereiking, zespuntige als weergave van de versleuteling van de beide werelden, die elkaar beroeren; wij vinden zelfs ook zeven- en achtpuntige sterren. De zevenpuntige geeft aan de vier geuite waarden en de drie Goddelijke Waarden, de andere geeft aan de twee tegendelen, zoals zij in de kosmos bestaan.

In deze symbolen wordt tot uitdrukking gebracht het weten van de magiër over deze Waarden. In het midden staat een Naam en deze Naam kan evengoed die zijn van een van de grote Krachten - dat vinden wij vaak bij de witte magie -, ofwel van een bepaalde Wachter. Die Wachter moet u zich natuurlijk niet als een schildwacht voorstellen; maar het is een feit, dat tussen twee werelden

altijd een zeker grensgebied bestaat. Dat grensgebied wordt bewoond door wezens en vormen, die vlees noch vis zijn. Wanneer u een dergelijk wezen kunt wekken, dan krijgt u bv. tussen de aarde en de laagste geestelijke sferen te maken met astrale wezens. Astrale wezens, die heel vaak niet bezielde zijn, dus zuiver schillen, maar toch een zekere kracht in zich dragen. Het oproepen van een dergelijk wezen door de naam uit te drukken en zo eigen kennis betreffende het wezen dwingend neer te leggen, brengt met zich mee dat men een soort van Charon (Griekse mythologie; Red.) heeft gevonden, een veerman, die bemiddelaar kan zijn tussen eigen wereld en de wereld die men zoekt.

Om de figuur vinden wij meestal een dubbele cirkel. Deze dubbele cirkel wordt soms in bepaalde stoffen gestrooid. Een zeer zorgvuldig werk, daar zij overal gelijkmatig en nergens gebroken mag zijn. In andere gevallen wordt zij getekend. Naargelang de rite die men volgt: met krijt van verschillende kleuren en soms zelfs met gewone verfstoffen of met potlood.

Daarin vinden wij reeksen namen. De grootste reeks namen komt voor bij de Groot-Zegelbezweving, waar (we), met twaalf namen, elk staande voor een bepaald bewustwordingsbegrip, in deze rand vinden samengebracht, in dit geval gescheiden door driehoeken.

De meer eenvoudige zegels kennen over het algemeen vier tot zes namen. In deze namen worden begrippen uitgedrukt, die gelijktijdig een bepaalde wereld aangeven, een bepaalde bewustzijnstoestand en een bepaalde kosmische kracht. In de latere magie vinden wij steeds weer de naam van Jezus terug. Zij wordt dan wel niet "Jezus" geschreven, maar luzus. Daarnaast treffen wij aan Osiris, Belaal, Isis, Aroth, Ishtar en nog heel wat meer van die bekende Godenfiguren. Joph ook wel voor Zeus, voor Jupiter. Altijd weer namen, die uitdrukking geven aan een bepaald begrip. Een begrip dat soms een Godenvorm heeft, maar ook soms behoort tot de weg van een bepaalde leraar. Daarnaast tekens die een zeker bewustwordingsbegrip aanduiden, zonder aan een persoon gebonden te zijn. Zo vinden wij bv. het geschreven woord "tau" heel vaak terug. Deze ring geeft aan de kennis, die men bezit, om zich a.h.w. te verweren tegen invloeden, die men wekt met de kern van het diagram.

Verder is er nog één eigenaardigheid. Het is n.l. ook mogelijk om aan de buitenrand van een dergelijk diagram ook nog weer een bepaalde naam voortdurend te herhalen. Dat gebeurt, wanneer men bv. zwarte krachten op wil wekken en zichzelf beveiligen wil tegen hun inwerkingen. Men bevindt zich dan zelf dus temidden van de beelden, lampen enz., die men heeft opgesteld. Heel vaak vinden wij in zo'n geval ook nog binnen de cirkel een driepoot, waarin kruiden kunnen worden gestrooid, een driepoot met houtskoolvuur en op deze manier brengt de magiër dan ook weer zijn contacten tot stand. In de gevallen, dat de werkelijke naam van de geroepen kracht zich in het centrum bevindt van de tekening, zal die kracht worden opgeroepen binnen de cirkel. De cirkel dient als een soort begrenzing van het gedeelte, waarin twee werelden tijdelijk gelijktijdig kunnen bestaan. Een geestelijke en stoffelijke wereld.

De betekenis van de rituele magie hebben wij van geval tot geval slechts zeer oppervlakkig geschetst. U zult mij ongetwijfeld toestaan juist de betekenis van rituele magie voor de wereld ook hier wat nader toe te lichten.

Wanneer men een magisch opus (werk; Red.) begint, gebaseerd op onzelfzuchtige bestrevingen, dan zal men te allen tijde krachten wekken die goed zijn. Ook wanneer men het kwade roept. Want de instelling van de magiër zelf bepaalt dan de wijze, waarop realisatie mogelijk is.

Nu zijn er in deze wereld en in de grensgebieden van deze wereld, een grote reeks van invloeden, gestalten en ook persoonlijkheden, die op zijn minst genomen onaanvaardbaar mogen heten volgens ons begrip van goed en kwaad. Dergelijke krachten oproepen in een zwart-magische procedure betekent hen de aarde nader brengen. Het betekent verder veelal door offers hen voeden met bepaalde krachten van de aarde, waardoor zij krachtiger en beter op die aarde zelf werkzaam kunnen zijn. Dat is een zeer nadelig iets. Dat moet absoluut verworpen worden. Een ieder, die uit zelfzuchtige neigingen intens a.h.w. bezwerend, zelfs maar bidt uit zelfzuchtige neigingen, loopt het gevaar, daardoor èn voor zichzelf èn voor anderen, demonische nadelige krachten te wekken in zijn eigen omgeving, of zelfs op de wereld los te laten.

Daar tegenover staat, dat, wanneer een magische bezweving dan al gebeurt en zij gebeurt ten goede, hierdoor de Lichtende Krachten attent worden gemaakt op de wereld en veelal tussen Hen en de aarde een versterking van band mogelijk is. De grootste Krachten kunnen zich op deze wereld zonder meer openbaren. Er zijn veel kleinere, die aan een zekere band behoefte hebben. Die band kan soms door de rituele magie nog scherper en duidelijker geschapen worden, dan door het gebruik van gedachtekracht alleen. Op deze wijze kan men wel dus met magie doen. Het

is noodzakelijk, dat men erin vertrouwt. Het is noodzakelijk, dat men zichzelf daar helemaal aan geeft. Het is noodzakelijk ook, dat men zich bewust is van wat men doet.

Ik kan u voorbeelden geven van mislukkingen, die ontstaan zijn door onkunde. Het is nu op het ogenblik nog geen zeven maanden geleden, dat ergens tussen de grens van Schotland en het eigenlijke Engeland een man probeerde aan de hand van oude magische boeken enkele bezweringen uit te spreken. Hij was geheel onkundig van hetgeen hij daarmee werkelijk deed. Het resultaat: hijzelf is waanzinnig en een reeks van ongelukken in zijn naaste omgeving gedurende een periode van ca. drie weken hebben wel uitgewezen dat hij krachten had los gelaten op de wereld, die op zijn minst genomen zeer gevaarlijk waren.

Ik mag dus voor u de conclusie trekken dat, rituele magie als studie, als object ter beschouwing, als een poging om in te dringen in het denken van de magiër, die zijn esoterische achtergronden in vormen heeft uitgedrukt, ongetwijfeld goed is. Maar elke praktijk beoefenen van de magie is uit den boze. Wie dit doet, begeeft zich in een groot gevaar. Hij kan krachten scheppen, die hij niet beheerst, die zowel hem als anderen kunnen vernietigen en zelfs daarna op de wereld nog een boze invloed uit oefenen. Men beroepe zich nooit op een zegel, een symbool, waarvan men de werkelijke betekenis niet bevat. Want meestal zal inderdaad een geest zich wel houden aan het begrip, dat u weet wat u doet. Maar het kan zijn, dat men u uitdaagt. Wanneer men u zegt: "spreek dan de geheime naam, maak het geheime teken" en u kunt het niet, wordt u het slachtoffer van uw eigen poging om een ander te beheersen.

Er is in deze tijd weinig behoefte aan werkelijke magie. Rituele magie heeft weinig of geen zin. En gebruik (ervan) kan alleen zijn een vernietigen van de individualiteit van de mens en een verdere beperking van zijn zelfstandig en persoonlijk streven. Vooral op geestelijk gebied moet dit uit den boze worden geacht. Zo, hoedt u voor elke magie, vooral elke rituele magie en tracht in de plaats daarvoor te stellen: een zuiver gedachteleven, waar het gedachteleven u ook zonder hulpmiddelen in staat zal stellen met andere werelden en sferen in contact te komen, wanneer dit noodzakelijk is en zeker beter en zuiverder samenwerking waarborgt dan de magiër met zijn machtsmiddelen bereiken kan. Ook wanneer de onmiddellijke gevolgen daarvan door afwezigheid van dwang, afwezigheid van extra krachten, soms wat langer op zich laten wachten. Dit is dan voor deze avond mijn persoonlijk onderwerp. Vragen?

Vraag: Zou het niet mogelijk zijn in geregeld contact te staan met de hoge geesten van een andere wereld? En hoe kunnen wij dit bevorderen?

Antwoord: Geregeld in contact te staan met geesten uit andere werelden zal afhankelijk zijn van bepaalde condities.

In de eerste plaats: wanneer een behoefte bestaat van de hogere geest tot uiting op aarde, zal zij dit doen, indien de middelen beschikbaar zijn, ongeacht de kwaliteit daarvan, maar een voorkeur tonen voor het beste wat zij bereiken kunnen, volgens hun eigen idee en inzichten. Voor een hoge sfeer betekent dit, dat, naarmate de overgave van de mens groter is, zijn geloof en vertrouwen sterker is en daarnaast zijn persoonlijke inzichten gemakkelijker terzijde worden gesteld, dit eenvoudiger gebeurt. Wanneer echter de mens de geest wil benaderen, moet hij trachten zichzelf te verheffen tot het peil, waarop die geest hem bereiken kan, zonder de eigen wereld te verlaten. Om dit tot stand te brengen is het noodzakelijk, dat zuiver, rein, maar menselijk wordt geleefd. Dat in de mens een streven naar hooggeestelijk weten en kennen aanwezig is en dat hij bereid is elk offer te brengen om dit te bereiken. Daarnaast een gezond leven, grote reinheid van lichaam, beperking in voeding. Op deze wijze kan het persoonlijke contact worden bereikt. Naarmate de mens eenvoudiger is en minder de eigen persoonlijkheid laat spreken, zullen de resultaten van een contact met hoge geesten groter zijn. Echter moet ik erop wijzen, dat die gevallen, uitgezonderd waarin de hogere geest zelf werkzaam wil zijn op aarde, het contact beperkt blijft tot een persoonlijk (contact) en de resultaten daarvan niet geuit mogen worden, daar een uiting vaak een vervreemding en daarmee een verbreking van de band zou kunnen origineren.

Onthoudt u van elke zucht naar sensatie, eis van de hogere geest geen resultaten kenbaar in uw eigen wereld, zoek naar een innerlijk Licht, naar een innerlijke Kracht, opdat uw eigen handelen en werken in deze wereld zo goed mogelijk mogen zijn, verlang ernaar met heel uw wezen, geef u regelmatig over aan perioden van meditatie, waarin u niet zelf spreekt of bidt, maar afwacht of de hogere Krachten zich zullen openbaren. Dan zult u op de duur bepaalde innerlijke krachten leren kennen. Heeft één persoon dit bereikt, dan is het mogelijk, dat anderen, die in zijn nabijheid zijn, door hen mee te nemen in zijn eigen gedachten, een telepatisch-suggestieve werking, mee te brengen tot een peil, waarop de hogere geest voor hen, zij het door zijn bemiddeling, bereikbaar wordt en zij ook zo de waarden en krachten daarvan in zichzelf kunnen aanvaarden.

Vraag: Kan iemand, die krankzinnig geworden is, niet geholpen worden?

Antwoord: Erg moeilijk. De waanzin, die op een dergelijke manier ontstaat, is het resultaat van een zeer grote angst. Deze grote angst is blijvend, omdat iemand, die dergelijke gebieden beroert, nooit meer geheel terug kan, tenzij de magische procedure geheel volledig is volbracht. Wanneer dat niet gebeurt, blijft n.l. een band bestaan tussen de demonische geest en de mens. Daardoor blijft de angst voor de demon aanwezig en maakt een normaal reageren en handelen onmogelijk. Een overwinnen van de angst in deze mens, hetzij door een aanvaarden van de toestand, hetzij wel door een zich beroepen op Hogere Krachten in een intens geloof, is de enige mogelijkheid om daaraan te ontkomen. Een mens heeft zich dit persoonlijk op de hals gehaald en moet persoonlijk zijn weg daaruit vinden.

Vraag: Blijft dit na het sterven?

Antwoord: Ja, dit blijft na het sterven. Zij schuilt niet in het lichaam, of in fouten van het lichaam, maar zij vloeit onmiddellijk voort uit een bepaalde bewustzijnstoestand, die dus aan de geest toebehoort.

Vraag: Wanneer iemand door zwarte magie wordt beïnvloed, is het dan niet mogelijk, door middel van witte magie daar tegenover te stellen, zo'n patiënt te behoeden?

Antwoord: Is inderdaad mogelijk. In feite kan men zeggen, dat de zwart-magiër bepaalde geestelijke krachten, werkingen en gedachten gebruikt als een soort rapier (dun puntig zwaard; Red.) om daarmee een ander te treffen. De wit-magiër kan zich dus met zijn krachten, gedachten en invloeden een even sterk wapen maken om daardoor zo'n slachtoffer te verdedigen. Wij moeten wel met het volgende rekening houden. De wit-magiër zal alleen winnen, indien de zuiverheid van zijn streven, de grootheid van zijn geloof, de intensiteit van zijn streven ook voldoende zijn om alle uithoudingsvermogen, alle krachten en alle zelfvertrouwen in de zwart-magiër te vernietigen. In een dergelijk geval wordt de zwart-magiër getroffen door zijn eigen wapenen.

Nu geef ik het woord over aan de tweede spreker, die een eigen onderwerp voor u zal behandelen. Goedenavond.

MEDITATIE ALS MIDDEL TOT CONTACT MET HOGERE GEESTEN

Goedenavond, vrienden,

Welk onderwerp hebt u voor deze avond gesteld?

Voorstel: Hoe kunnen wij op de meest juiste wijze in contact treden met de hogere geesten en wat moeten wij daarvoor doen?

Spreker: Wij moeten dan in de allereerste plaats wel beginnen met te stellen dat het voor een mens die op aarde leeft, praktisch onmogelijk is om te midden van mensen en menselijke verplichtingen te bestaan en gelijktijdig een voortdurend contact te hebben met Hogere Krachten uit andere werelden. Echter is het mogelijk om, ondanks deze zuiver menselijke bestaanswaarden en verplichtingen, een zeker ritme in eigen leven en beleven te scheppen, waardoor men bv. eens per 24 uur door instelling een kortere tijd wel in contact kan komen met de Hogere Geest. Er zijn voldoende methoden indertijd ontwikkeld, sommige ervan zijn zeer oud, die de mens in staat stellen om voortdurend en geheel in contact te komen met geesten, zelfs uit zeer Hoge Sferen. Maar dan worden er ook eisen gesteld.

In een dergelijk geval eist men volledige lichaamsbeheersing, volledige adembeheersing, een minimum aan voeding en drank, een absolute afzondering uit de mensheid en een volledige overgave, plus een grote wilskracht, die uw overgave bepaalt, omschrijft en begrenst. Een dergelijk contact betekent het werk van een heel leven. Het betekent gelijktijdig een treden uit de gemeenschap van de mensheid, wanneer men een bepaald stadium bereikt heeft.

Als zodanig meen ik, dat voor het Westen deze methoden voor weinig belang zijn. Er bestaan echter zeer simpele methoden, waarmee men voor zichzelf een zekere reinheid kan bereiken en indien men dit met een vaste regelmaat blijft volhouden, bereikt men voor zichzelf zo een persoonlijke instelling, een afstemming op a.h.w. deze Hogere Geestelijke gebieden.

Daaronder behoren de volgende punten: degene, die zich voorneemt het contact op te nemen met Hogere Geesten, zal zich gedurende een kortere tijd - 10 tot 15 minuten - proberen eenzaam in de natuur, ongeacht de weergesteldheid enz. te bezinnen op zijn eenheid met het zijnde. Deze kleine meditatie-oefening wordt gevolgd door een zich afzonderen, dus zonder te veel contact met de mensen te hebben, in een plaats, waar ontspanning (rust; Red.) mogelijk is.

Vanuit de persoonlijke ervaringen, die ik op dat gebied heb gehad, zou ik dan de volgende adem oefening als voorbereiding willen aanraden: Een ogenblik diep ademhalen en vol ademhalen, waarbij dus een gecombineerde borst- en buikademhaling wordt gebruikt. Men begint van onder af adem te halen, trekt dit tot boven toe, trekt even de schouders op, zodat ook de longtop gevuld wordt, houdt dan de helft van de periode die de inademing nam de adem in om haar vervolgens uit te stoten in een gelijke tijdsduur als de inademing heeft genomen.

Heeft men dit enkele malen gedaan, dan heeft men hierdoor zichzelf een zekere levenskracht vergaard. Het wordt nu tijd om het lichaam te reinigen van eventuele zich in de ademwegen bevindende storende werkingen en stoffen. Dit gebeurt vooral, waar deze reining ook geestelijk is, het eenvoudigst door wederom en volledig diep adem te halen, waarbij het lichaam niet gespannen mag zijn; de adem wordt nu ingehouden en met korte, krachtige stoten door de mond uitgeademd. Men maakt dit kort en krachtig. Dus op één inademing kunnen dus wel een twintigtal felle ademstoten door de mond komen om uit te ademen. Deze ademhaling is een reiniging en na deze reiniging kan men zich dan in een meditatietoestand begeven.

Dit mediteren, kan elke vorm hebben, die wenselijk of gebruikelijk is. Het houdt dus in, dat bv. een Westers mens met een Christelijke achtergrond over het algemeen goed zal doen in overgave te knielen, te bidden en daarna in stilte te wachten tot de Krachten Gods zich voor hem kenbaar maken. Voor iemand, die een iets wijder inzicht heeft in de werkingen van de Lichtende Kracht, lijkt het mij verstandiger, een ogenblik te mediteren over eigen dagelijks bestaan, daarbij zich voor te nemen bepaalde fouten te voorkomen, daarna een leiding vragen aan de Hogere Kracht en daarna ook weerom een afwachten.

Het eigenaardige is, dat die raadgevingen zelden een nauw omschreven vorm aannemen. Zij komen veelal in een vorm van verlicht zijn, een tijdelijk uit de wereld afgescheiden in een soort Lichtende Kracht gebaad worden.

Hieruit volgt echter over het algemeen, na een periode van bezinning, die daar even op moet volgen, een vergroting van vitaliteit, een verscherping van denkvermogen en een duidelijk kenbaar gevoel, dat een scherpe voorkeur geeft voor die handelingen en daden, die volgens het Groot Geestelijk Bewustzijn gesteld moeten worden. Houdt men dat regelmatig langere tijd vol - ik denk hier niet aan enkele weken, maar aan enkele jaren - dan zal op de duur het rapport tussen de Hogere Geest en Sfeer en de eigen persoonlijkheid, zo gemakkelijk worden, dat het dan ook mogelijk is op ongeregelde momenten, wanneer daartoe behoefte bestaat, zich dit contact te realiseren.

Iemand, die contact zoekt met de Hoge Geestelijke Krachten, zal zich niet overgeven aan grove hartstochten, aan overmaat en overdaad in alle dingen. Dit geldt zowel voor werkzaamheden als voor rust, voor ontspanning en inspanning, voor voedsel en drank, voor genotmiddelen, waarvan men zich dus niet onthoudt, maar waar men zich in het gebruik zeer bewust tot grote matigheid beperkt. Leeft men op een dergelijke wijze, dan zal men zich veelal later gedrongen gevoelen om bv. vleesvoeding te verminderen, alcoholica te laten staan, het gebruik van tabaksmiddelen en daarmee gelijkkomende genotsmiddelen ook te mijden. Dat houdt dus ook in een vermindering van thee en koffie en dergelijke. Het feit, dat hier beheersing optreedt, is het belangrijkste dan. Het feit, dat het lichaam in goede conditie wordt gehouden, zorgt er voor, dat de geest zich met betrekkelijk weinig moeite vrij kan maken van een lichaam; dat immers niet door fouten, moeilijkheden en belemmeringen de geest (zich) terugtrekt tot de eigen wereld.

In feite zijn alle sferen één. Een sfeer is een bewustzijnstoestand. Rond ons, op dit ogenblik, liggen zowel de laagste als de hoogste sferen. God Zelf, de Adem van het Scheppend Vermogen is ons onmiddellijk nabij en omringt ons. Alleen, wij moeten voor onszelf een toestand bereiken, waarin voor ons deze kracht kenbaar, dus reëel wordt, ook al is die erkenning ervan misschien onvolledig. Wij kunnen dus zonder ons daarbij enig reiken naar ruimte, of buiten het "Ik" voor te stellen met elke sfeer door innerlijke werkingen in contact komen. Dat wij bij deze innerlijke werkingen voortdurend natuurlijk belemmerd worden door de wereld waarin wij bestaan, is duidelijk. Want die wereld goochelt ons voortdurend een eenzijdig beeld van het geheel voor. Wie zuiver materialistisch leeft, zal altijd vreemd moeten staan t.o.v. een wereld waarin de materie geen zin heeft. Hij zal haar waarde en betekenis niet kunnen doorgronden en erkennen. Het

resultaat zal duidelijk zijn.

De persoonlijke instelling is zeer belangrijk. De poging en de wil tot zelfstandig erkennen mag zeker gerekend worden tot de eerste voorwaarde. Dat hierbij auto-suggestieve werkingen een rol gaan spelen is helaas niet te vermijden. Dit houdt dus in, dat men ter rationalisatie van innerlijke belevingen contacten met Hogere Sferen, die niet stoffelijk uitdrukbaar zijn, zich beelden verwerft en zich voorstellingen maakt, die men dan als werkelijkheid aanneemt, omdat zij de enige verklaring zijn voor een toestand, die men in zichzelf vindt. In feite zijn zij dus niet waar. Maar waar zij op aarde een mogelijkheid zijn tot contact met die andere werelden, een realisatie van Krachten, is het ons voldoende, wanneer zij er zijn en waar wij zonder vragen accepteren.

Vraag: Het vasthouden na de inademing, kan dit beter gebeuren bij het middenrif of in de borstholte?

Antwoord: De inademing wordt ingehouden, dus om het voorbeeld te geven: wilt u het redelijk doen, dan neemt u even uw polsslag op. Dat maakt het u mogelijk te tellen in een tempo van 1, 2, 3, 4, 5, enz. Nu gaat u inademen. U begint eerst van onder, dan van boven. U vult alles bij. Nu houdt u de adem in. En als u vier tellen hebt ingeademd, twee tellen. Maar hebt u twaalf tellen ingeademd, zes tellen. Daarna laat u langzaam maar zeker die lucht wegzakken en daarbij gaat de eerste longtop, dan de long en daarna het onderste deel van de long, dat door het middenrif wordt beheerst, geleidigd worden. Wanneer wij klaar zijn en wij willen meerdere ademhalingen achter elkaar volbrengen, dan is het meest logische om een vloeiende overgang te maken. De beginneling kan dat meestal niet. Die heeft na de uitademing zoiets van (een soort kuchje). Dan gaat hij pas weer beginnen. Hij stoot even. Nu behoort het eigenlijk zo te zijn. Ik adem uit en... ik adem automatisch weer in. Ik hoop, dat u dat kunt begrijpen.

Die inademing berust op een totaal vullen van de long, waarbij zowel de onderste longkwab eigenlijk als het feitelijk longvlak, dat normaal gebruikt wordt, de longtop en zelfs de bronchiën gevuld zijn met zuurstofrijke lucht. Wij houden haar vast, opdat de omzettingen en omwisseling van producten in de long kan gebeuren, terwijl gelijktijdig de kracht, die in de lucht is, Odd, dat deze zich naar het zenuwstelsel toe kan ontladen, zo de vitaliteit van het lichaam en de evenwichtigheid op te voeren.

Opmerking: U zegt, dat eerst de longtoppen moeten geleidigd worden, daarna de rest. De meeste boeken geven de omgekeerde volgorde.

Antwoord: Pardon, de volgorde door mij aangegeven is: eerst onderste, daarna midden, daarna bovenste deel der long. Uitademing in omgekeerde volgorde begint dus aan de top. Het eindigt met de longkwab. Dit is volkomen logisch. Deze volgorde is evenzeer in vele geschriften te vinden, terwijl zij, als ik mij niet vergis, bovendien tot vereenvoudigde systemen van yoga hier in het Westen behoort. Hiervan maakt zij echter geen praktisch deel uit. Deze methode kan wel als voorbereidende oefening gelden, doch behoort uitdrukkelijk niet onder de erkende yoga-praktijken.

De reden, waarom ik juist deze volgorde geef is de volgende: Wanneer u de longtop vult worden bepaalde delen en spieren onder hoge spanning gezet. Dit zowel in de rug als in de borstkas. Deze spanningen zijn ons ongewenst. Wij willen n.l. een bepaalde geestelijke instelling bereiken. Voor deze instelling nu is elke meer dan normale inspanning van spierweefsels uit den boze. Daarom verminderen wij deze spanning onmiddellijk nadat wij de frisse krachten in de longtop gebracht hebben. Zelfs indien dit betekent - wat ik geheel met u eens ben -, dat in de longtop wel het normale omzettings- en uitwisselingsproces geheel plaats vindt, maar daarentegen de uitwisseling van levenskrachten niet geheel volledig plaats zal vinden. Voor ons is dit laatste niet zo belangrijk. Het gaat ons hier immers niet alleen om het verwerven van krachten, maar om het bereiken van innerlijke harmonie. Alleen daardoor vinden wij de mogelijkheid ons in te stellen op de hoogste waarden. Dit mag u niet uit het oog verliezen.

Vraag: Geneest Harry Edwards ook met deze kracht?

Antwoord: Dat is een heel andere kwestie. Zeer kort. Edwards draagt in zich een sterk voorstellingsvermogen en draagt in zich een sterk geloof. Hierdoor is hij in staat a. in zich grote hoeveelheden levenskracht te vergaren en weer uit te doen stromen; b. hij beschikt over een zodanig voorstellingsvermogen, dat hij ook op afstand, zij het in mindere mate, in staat is door kennismaking, plus wil tot genezing, een zekere - grotendeels suggestieve - invloed uit te oefenen, die in de patiënt haar weerklank vindt. Hierbij kunnen als helpers, of middelaars, geestelijke krachten optreden, maar in het onderhavige geval is dit lang niet altijd zeker. Dit ondanks hetgeen wat door de persoon in kwestie hierover wordt verklaard.

Ik dank u voor uw aandacht en wens u een aangename pauze. Goedenavond.

ESOTERISCHE D.M.V. GELIJKENISSEN

Goedenavond vrienden,

Ik hoop, dat het voor u geen teleurstelling is dat onze vriend Ho Seng niet aanwezig is en dientengevolge zijn deel van de avond op het ogenblik weer voor mijn rekening komt.

Wij moeten spreken over esoterie. Nu is het heel gemakkelijk om een hele hoop esoterie in een paar woorden samen te persen, maar het is erg moeilijk om iemand zo ver te brengen, dat hij werkelijk begrijpt wat je bedoelt. Vandaar, dat ik mij ook maar zal wenden tot de gelijkenissen, in de hoop u zo duidelijk te maken wat toch eigenlijk tot de achtergronden van ons leven behoort.

Er was eens een klein meisje. Zij vroeg aan haar moeder: "Moeder, hoe zal het leven zijn, als ik groot ben?" U kent het liedje. Moeder gaf toen dit antwoord: "Kind, wat komt, dat komt, daaraan ontkom je niet". Er stond toevallig een man bij die heel ver was gekomen in de wetenschap van het leven. - Leven is ook een wetenschap -. Hij zei: "Neen, kleine meid, het is niet zo, dat wat komt, nu eenmaal komen moet. Onthoud maar dit: Alles, wat je werkelijk wilt, wordt werkelijk. Maar wanneer je iets werkelijk wilt, moet je maar één ding tegelijk wensen. Want de mens, die alles wenst, verkrijgt niets, doch wie één ding wenst, kan zich alle dingen verwerven."

Het is eigenlijk zo'n modern aanloopje. Ik houd wel van uw moderne stijl. Misschien, dat u voelt, waar ik ermee naar toe wil.

Per slot van rekening, als je zo leeft en je zit zo in je leven te kijken naar al, wat in het verleden ligt, alles, wat je voor de toekomst zou wensen, dan kom je tot de conclusie: "Ja, maar ik zit zo gevangen in een keurslijf, waar ik niet uit los kan komen." Dan zit de mens te piekeren en dan zegt hij: "Dat zou ik willen zijn, dat zou ik graag willen doen, maar ik kan het niet", omdat hij zijn hele leven ineens wil veranderen. Dat gaat niet. Iemand, die werkelijk streeft, die streeft naar één ding tegelijk, hij stelt zich één doel en als hij dat bereikt heeft, dan gaat hij verder. Dan kan hij werkelijk verderkomen.

Wat de mens dan eigenlijk al zo wensen kan? Ach, u kent misschien het sprookje wel van die bekende prins, die, als u sprookjes mag geloven, zijn hele leven niets anders heeft gedaan dan voortdurend op avontuur uittrekken. Het was ongetwijfeld een tijd, dat er veel meer prinsen waren dan tegenwoordig en dat men heel andere maatstaven aanlegde dan tegenwoordig. Onze prins trok op een gegeven dag uit en hoorde van een schone maagd, die in een toren gevangen zat en bewaakt werd door heel veel monsters, leeuwen en draken, griffioenen en sphinxen; er waren boosaardige kabouters en reuzen, maar hij dacht: "Ik kan dat wel aan." Zo ging hij met zijn paard en zwaard op weg en viel deze hele menigte van spookbeelden plotseling aan. Toen ritselde er ergens iets, toen klonk een toverwoord en vanaf dat ogenblik was onze prins veranderd in een steen, waar iedereen over heen moest gaan, (die deze) weg moest lopen, voor hij het kasteel kon bereiken.

Als die prins nu de enige prins was geweest, dan was daarmee het verhaal uit. Maar hij stamde uit een groot gezin. Het was nog uit de tijd voor de kinderbijslag. Zo had hij 7 broeders en 7 zusters. Zijn broeders gingen allemaal dezelfde weg op. Zij wilden hun broer vinden en ook die schone maagd bevrijden van de ban die op haar was gelegd. Er waren er 6 al niet teruggekeerd, toen eindelijk de laatste ging. Die laatste was maar een klein ventje. Iedereen lachte een klein beetje toen hij uittrok, want een zwaard kon hij niet hanteren. Daarom nam hij maar een bezem mee en een dolkje. Op een groot paard zitten kon hij ook niet, dus nam hij de pony van zijn oudste zuster. Iedereen dacht: "Het is eigenlijk treurig, maar nu hebben wij helemaal geen erfprins meer". Maar ja, deze kleine prins was (zich) zo bewust van zijn gebrek aan krachten, dat hij heel voorzichtig begon met eerst eens te kijken, of hij niet ergens een van de monsters alleen kon krijgen. En zo vond hij een slapende leeuw. Hij sloeg hem het hoofd af en toen voelde hij zichzelf al iets sterker worden. Hij ging verder en zag een reus eten. Onze prins wachtte niet, maar sprong onmiddellijk naar voren en met den grootse zwaai van zijn bezem, had hij hem verblind. Daarop de dolk in zijn hart en het was afgelopen. Weer voelde hij zich sterker worden. Zo doodde hij de 177 monsters die rond het slot lagen. Toen hij ze allen had gedood, was hij zo

sterk, dat hij niet bleef staan voor de gesloten deuren, of trachtte hen te openen op magische wijze. Hij gaf eenvoudig een trap tegen de muur en die viel ineens. Zo kon hij de vrijgekomen trap opgaan en de prinses bevrijden.

Hij zei tegen haar. "Waar zijn mijn broeders gebleven?" Die goede prinses had zich zitten vervelen daar boven en daarom had zij nogal eens veel uit het raam gekeken. Dat kun je zo voorstellen. Als je niets anders te doen hebt, dan kijk je naar buiten, of er nog wat te beleven is. Ik hoor, dat sommige dames daar ervaring in hebben... .

Zij zei, "Kijk, prins, zij zijn gaan vechten met al die monsters en toen zijn zij betoverd. Zie je al die stenen daar liggen? Die stenen, waar je net over heen geklauterd bent? Dat zijn je broers". Toen dacht deze sterk geworden jongste broer een ogenblik na. Hij dacht: "Ja, als ik nu mijn leven kon geven voor die broers, dan zou ik ze graag in leven laten, al zou ik zelf moeten sterven." Daarop nam hij zijn dolk, stak hem in zijn arm en liet het bloed op de stenen druipen. Terwijl hij bleker werd, begonnen de stenen te groeien en daar waren weer de 6 prinses.

Ineens gebeurde er iets vreemds. De toren beefde, de restanten van het kasteel begonnen zich plotseling op een andere manier te groeperen en voor hij wist, wat er eigenlijk gaande was, keek hij zo eens om en hij zag daar een heel groot paleis staan. Hij wankelde daar naar binnen. Op het ogenblik, dat hij daar binnen trad, was hij niet alleen sterk, maar ook gezond. Zoals het gebruikelijk is, is het natuurlijk geëindigd met een bruiloft. Het schijnt, dat men geen enkel sprookje (zonder) een "happy ending" kan laten.

Wanneer ik nu zo dat verhaaltje vertel, dan denkt u misschien dat het wel aardig klinkt. Wat zit er eigenlijk achter? Alle prinses faalden, zoals de meeste mensen falen in het leven, omdat zij te veel willen. Die kleine prins wist zich te beperken. Met elke overwinning, die hij behaalde, werd hij sterker, zoals een mens, die zichzelf in het kleine goed overwint, de kracht vindt om ook grotere dingen te overwinnen in zichzelf. Wie zichzelf volledig heeft overwonnen, heeft de kracht om de wereld te overwinnen. Het is zo begrijpelijk. Wat betreft die toren, die veranderde? Kijk zelf maar eens na in je leven. Wanneer je werkelijk iets bereikt hebt, ziet de wereld er dan niet anders uit? Wanneer je voelt, dat je een werkelijk doel hebt in je leven, zie je dan de dingen niet met andere ogen? Onze kleine prins zag de hele wereld anders, dan ze geweest was. En in dat anders zien, was hij tevreden. Daarom ging hij naar dat paleis toe om te sterven. Zoals ik mij voor kan stellen, dat een mens, die zijn hele leven heeft gezwoegd en gewerkt en geploeterd heeft om in de wereld iets te bereiken, op een gegeven ogenblik moe is en zegt: "Ach, ik heb tenminste een paar goede gedachten op de wereld achtergelaten. Laat ik mij daarin neerleggen om in te sluimeren." Maar dan komt hetgeen je zelf tot stand hebt gebracht je te hulp. Het geneest je. Dat, wat je dacht te geven, heb je in werkelijkheid gewonnen? Dan ben je rijk.

Dat is de grondregel van de esoterie, vrienden. Nooit streven tot in het oneindige, nooit kijken naar Gods troon, wanneer je nog niet eens in staat bent om je eigen wereld te zien. Doe de dingen één voor één. Doe ze voorzichtig en geduldig. Vraag je niet af, wat de prijs is, die je voor die dingen moet betalen. Doe ze. Dan komt een ogenblik, dat je voor anderen, die versteend zijn in hun bereiking, nieuw leven en nieuwe kracht kunt betekenen. Dan komt het ogenblik dat je in staat bent voor jezelf de bevrijding te vinden, die je eigenlijk niet meer zocht, omdat je zoveel voor anderen wilde doen.

Het gaat met die verhaaltjes altijd zo. In elk sprookje, in elke spreuk zit wel iets verborgen, dat ons de waarheid toont.

Er was een heel oude wijze man met een grote, witte baard. Hij zat voor zijn kluis voortdurend knikkebollend te mediteren. Men zei: "Deze man is de grootste wijsgeer van de hele wereld." Er was een klein jongetje van acht jaar, die hoorde dat ook en dacht: "Ik wil eens een echte wijsgeer zien". Dat kind had werkelijk de bedoeling om daarmee iets te bereiken, hij wist niet eens precies wat. Hij zocht naar dat Licht, naar die Kracht, waarvan hij vermoedde, dat de wijsgeer die bezat. Die wijsgeer was allang vastgelopen in zijn eigen denkbeelden. Hij had een mooi beeld van de wereld, hij had een groot innerlijk leven, maar hij zocht niet verder. Toen kwam dat kleine kind, dat hem van alles vroeg. Onze wijsgeer was vriendelijk, ondanks zijn grote baard. En daarom steeds zei hij weer: "Nu, mijn zoon, moet je luisteren, zó is dat." Toen was hij uitgesproken, toen vroeg dat kleine kind: "Maar wanneer dat allemaal zo is, waarom leeft u dan, meneer?"

"Toen begon de wijsgeer te snikken en zei: "Ja, dat ben ik vergeten." Hij wist niet meer, wat leven was. Toen hij wist, dat hij het vergeten had, keerde hij terug tot de mensheid en hij was niet meer de grootste wijsgeer in de ogen van anderen, maar hij (was) de gelukkigste en meest bewuste mens voor zichzelf en daar kwam het op aan.

Zo gaat het u ook. Wanneer je een bepaald denksysteem volgt, een bepaalde methode van denken, dan kun je soms onnoemelijk ver komen. Je kunt conclusies bereiken, die je inderdaad een inzicht geven in de kosmos, in de grote krachten, die er werken, in de wetten, die regeren. Maar is het wel voldoende? Op een gegeven ogenblik zit je daar en bewonder je jezelf, dat je nu dat toch allemaal wel weet. Dan vergeet je helemaal te leven. Dan krijg je zo van die mensen, je hebt ze overal op aarde wel, die, wanneer ze een slag op hun hoofd krijgen, zeggen: "Het is Gods wil." en wanneer ze een prijs uit de loterij krijgen, dan zeggen ze: "Het is Gods wil." Zij doen er niets mee. Wanneer zij de grootste stomiteit van hun leven uithalen, dan zeggen zij niet: "Ik ben dom geweest", dan zeggen zij: "Het is Gods wil". Wanneer zij per ongeluk iets heel verstandigs zeggen, dan zijn zij geneigd vaak te zeggen: "Ik ben zó hoog gestegen, dat God dat door mij wel naar voren kan brengen." Kijk, zo kun je in je leven natuurlijk op een gegeven ogenblik vastlopen. Leven is een intensiteit. U hebt het beeld allemaal wel gehoord.

Het leven welt uit duizend bronnen
en komt tot grote stroom tesaam.
Het draagt de ziel door alle landen,
tot de zee, waarin de Naam van God geschreven staat.

Zo kun je eigenlijk zeggen: het leven is eigenlijk een opwellen uit het Niet, je weet niet, vanwaar. Je kunt het geloven, maar je weet het niet. Je kunt natuurlijk terug gaan kijken naar die hoge bergen, naar dat beginpunt, waar eens je leven is begonnen. Dat helpt je niet veel. Esoterie is niet enkel teruggraven in dat, wat was. Het is het trachten te bereiken, dat, wat is. Stel je nu eens een waterdruppel voor met een ziel erin, die in 's levens stroom zegt: "Ach, wat is het hier mooi, nu blijf ik langs de kant". Hij zal misschien een uurtje zitten en dan komt de zon; het water verdampt, komt met de wolken naar beneden en moet weer uit dezelfde bron opwellen om verder te gaan. Dat is toch niets begeerlijks? Wanneer zo'n waterdruppel zegt: "Alles, wat komt, al het nieuwe, dat is een bewustzijn, dat ik met mij meedraag", dan verrijkt zij met haar weten en ervaring de zee en in de zee blijft zij zichzelf. Dan wordt zij tot de essence van de zee, datgene, wat niet meer verdampt.

Je kunt gaan spreken over Gods Almacht en dan kun je gaan zeggen, dat het onbeperkt is en oneindig. Dan ga je denken over oneindigheid, je weet geen grens te stellen. Dan ga je vertellen, dat het toch wel buitengewoon belangrijk is, als je die oneindigheid begrijpt. Maar kun je die begrijpen? Dat is toch niet het ogenblik van heden? Het is toch je eigen wezen en leven? Weet u, dat doet mij denken aan de ruzie tussen de sardine en de haring.

De sardine zwom door de zee met een hele school van zijn soortgenoten en er kwam een grote haring aan. De sardine dacht: "Wat heb ik eraan om sardine te zijn? Ik zal de grote problemen oplossen." Hij zei tot zijn soortgenoten: "Wees gerust. In mij sluimert het grote weten" en hij ging naar de haring toe en zei: "Ik eet je op." Maar per ongeluk kwam het precies andersom uit.

Zo gaat het nu met een mens, die probeert dergelijke begrippen in zich te bevatten. Daar ben je niet rijp voor, dat kun je niet. Wat je wel kunt, is in je eigen leven dat deel van de werkelijkheid, dat in je wordt geopenbaard en onthuld, geheel te verwerken en te begrijpen. Als je dat hebt, dan kom je op een geven ogenblik zo ver, dat je zegt:

"De werkelijke wetten, die achter het leven verborgen zijn, zijn de aanvaarding van het leven en het streven, waardoor de beleving van het zijn voor mij steeds weer wordt een beleving van de God, Die daar achter schuilt." Dat is ware esoterie.

Er zijn grote (ontwikkelings)gangen, die elke mens moet doormaken. Daar ontkom je gewoon niet aan.

Je wordt geboren, je groeit op, je wordt oud en in die periode, of je wilt of niet, veranderen je opvattingen, je gevoelens, je plaats in de wereld, je positie. Wat je beleeft, krijgt een andere teint (kleur; Red.). Je kunt zeggen: Wanneer een mens jong is, dan wordt uit het pastel van de vroege jeugd de felle kleur, de harde kleur geboren, zonder schakeringen, van het kind. In die kleurige wereld komt het bewustzijn dan. Je ziet langzamerhand tussentonen, maar het is allemaal nog fel. Maar naarmate je ouder wordt, wordt het steeds langzamer en somberder en stiller, tot uiteindelijk hele ijle tinten geschakeerd zijn met grijs en zwart, met wat wit, met wat goud, en het leven, waarover je terugschouwt zo complex is, dat je eigenlijk het meeste maar liever vergeet, omdat je het niet meer begrijpen kunt.

Dat is een weg, waaraan je niet ontkomt. Iedereen moet dat doormaken. Maar gaat het er nu om, dat je die weg nu zo maar loopt en dat het gebeurt? Dat staat geschreven. Wanneer dit je leven is, dan zul je die weg gaan. Maar gelukkig is de mens, die de lichte pasteltinten van de vroege

kindsheid, de felle kleuren van het kind, ook nog kan projecteren in zijn sluielige wereld van de ouderdom, die de felheid van het leven kan zien met de afstand van degene, die oud is geworden. Wanneer je dat weet, ben je zo bewust van die dingen. Eén fase van je leven kennen, één fase van het bestaan zonder meer, is arm zijn. Maar in staat zijn alle fasen van je leven samen te voegen en daarvan een steeds groter beeld op te bouwen, tot je, wanneer je overgaat, in je een weten draagt omtrent deze wereld, waarin je leeft, dan heb je veel bereikt. Want een weten omtrent de wereld, waarin je leeft, een kennen daarvan, dat is het bewustzijn, waarop een nieuwe bewustwording in een andere sfeer kan beginnen.

Zo ga je van sfeer tot sfeer en kun je ze doorleven, dan zul je niet zonder bewustzijn staan, lijdelijk ondergaande, wat nu eenmaal de grote gang van de natuur is. Dan klim je steeds verder. Dan komt er geen ogenblik, dat het bewustzijn uitgeblust is en je in een sluimerende slaap een ogenblik het Goddelijke beroert om weer verder te gaan naar een nieuwe wereld, af te dalen weer naar hetzelfde, wat je gehad hebt.

Als je bewust bent, als je wakker kunt blijven, wanneer die Lichte Werelden komen, want wanneer het grote Licht komt, dan heb je immers je taak vervuld? Daarom is esoterie niet, zoals velen denken, alleen maar een filosofietje, alleen maar een weten over een paar wetjes, een paar regeltjes. Esoterie is geen landkaart van het Hiernamaals en het hele Al. Esoterie is een handleiding om te weten.

Wat zegt ons die handleiding? De wetten, die voor ons allemaal bestaan en die voor ons allen heel erg gewichtig zijn, kun je samen vatten in een paar punten.

Leef, want je kunt niet sterven. Het is de grootste waarheid. Je kunt zelfs niet één tittel, zelfs niet een jota van je leven, van wat je in de wereld tot stand hebt gebracht, wat je door gedachten in geestelijke werelden hebt geschapen, uitblussen. Je kunt niets teniet doen, zelfs jezelf niet. Deze dingen zijn tijdloos geworden vanaf het ogenblik, dat zij gerealiseerd werden. Zij maken deel uit van de Goddelijke Eeuwigheid, vergeet dat nooit.

Iemand, die streeft naar bewustwording, zal altijd evenwicht zoeken, zodat hij, nu herstellende, wat hij vroeger had gedaan, nu fouten makende, die in de toekomst hersteld kunnen worden, voor zichzelf een totaliteit van belevingen verwerft, terwijl hij de wereld rond zich zo weinig verstoort.

Een esotericus is niet alleen een wezen, dat nu maar eens voor zichzelf, of speciaal voor de hele wereld zorgt. Een esotericus is iemand, die de weg, die hij moet gaan, gaat, zo goed als hij kan, zorgende, dat niets van zijn leven en streven voor zijn weten schade kan berokkenen aan anderen en gelijktijdig zich bewust, dat hij vandaag misschien weer fouten maakt, maar wetende, dat hij in de toekomst die fouten zal kunnen herstellen. De ware esotericus is een mens die handelt, handelt vooral in de geest, omdat hij de geest erkent als het voornaamste deel van zijn wezen.

En zo handelende, mijn vrienden, zal hij niet aarzelen, zelfs wanneer hij niet weet, verder te gaan, want alles is beter dan stilstand. En wie de ervaring niet van zich afwerpt, wie niet een zelfrechtvaardiging zoekt in alle beleven, vindt in alle beleven waarheid. Wie waarheid vindt nu, kan de fouten herstellen, die hij heeft gemaakt door ten goede te handelen, - en zelf door de ervaring en waarheid, - dichter bij God komen. Dat is het doel van de esoterie.

De ingewijde spreekt niet over wat hij kent met degene, die niet ingewijd is, omdat wie niet ingewijd is, niet begrijpt. Maar zij, die begrijpen, begrijpen zelfs elkaar zonder woorden. Want zij herkennen de waarheid, die in anderen leeft.

U hebt heel gewoontjes, wanneer u in de wereld leeft, uw sympathieën en antipathieën. Je zegt: "Dat is een griezel". Dat heb ik van een jong meisje gehoord, ik vond het een buitengewoon treffende uitdrukking. Van een ander zeg je: "Dat is een patente kerel." Of: "Dat is nu eens een echte fijne meid". Waarom? Je weet het eigenlijk zelf niet, je ziet ze pas voor de eerste keer. Zo voel je dat aan. Dat is nu maar gewoon in je eigen wereld. Een kwestie van uitstraling, die je aanvoelt.

Stel je nu eens voor, dat je alle geestelijke gaven die je hebt, als het ware hebt verfijnd door steeds ervaring op ervaring te stapelen, dat je ook je stoffelijke capaciteiten vergroot hebt door ervaring na ervaring te gebruiken om ook stoffelijk zoveel mogelijk een juiste uitdrukking van je wezen te vinden. Dan ben je zo gevoelig, dat, - wanneer er wat u sympathie noemt zal ontstaan -, de sympathie niet alleen bepaald blijft tot een elkaar wel aardig vinden, nee, dan is er een aanvoelen van eenheid. Dan vindt een geluid- en woordloze en tijdloze uitwisseling van gedachten plaats, dan ontstaat er een eenheid.

Nu zoeken wij allemaal op onze manier naar een inwijding. U kent misschien dat verhaaltje van die koning, die genoeg had van zijn werk. Hij had al een hele tijd geregeerd, want regeren is een erg vermoeiende taak. Vandaar, dat hij op een gegeven ogenblik in alle kranten van zijn land liet schrijven: "Ik, Koning Ludovicus XXXVII, verklaar, dat ik vanaf heden geen enkele eerste steen meer zal leggen, geen universitaire zitting bij zal wonen, kortom, geen enkele plechtigheid zal verrichten. Daarnaast maak ik bekend, dat op mijn troon mijn kroon ligt voor ieder, die die kroon kan dragen."

U begrijpt, hoe dat gaat. Iedereen had wel zin in een dergelijk gemakkelijk baantje. Het liep dan ook storm. Het arbeidsbureau, dat vol stond met werkelozen, was plotseling leeg; zelfs de ambtenaren probeerden om de kroon te krijgen. Het werd een gevecht, waarbij praktisch alle schoonheid van het koninklijke paleis helaas sneuvelde. Daarbij sneuvelde ook de troon en de kroon. Niemand bereikte, wat hij hebben wilde, totdat er één op een idee kwam.

"Er is geen troon meer. De koning is met pensioen, ik verklaar mij zelf tot president." Hij had meer geluk dan de koning. Die moest het zijn hele leven doen, maar de president werd door zijn domheden na een paar dagen al weggetrapt. Dat is niet in Frankrijk gebeurd, hoor...

Wij denken allemaal in ons hart, dat het grote, wat wij willen bereiken, zoiets is als op de troon van God zitten. Wij zijn niet zo vermeten (stoutmoedig; Red.), wij zeggen natuurlijk dat God boven ons is, maar wij dan toch maar, met ons kroontje en ons sceptertje en onze geestelijke wijsheid, dan zullen wij de zaak maar eens even in orde maken.

Wat voor begrip heb je ervan, hoe zwaar de taak is van een geest, die leiding moet geven? Die verantwoordelijk is voor een mensheid, zelfs al heeft hij een eeuwigheid de tijd om die mensheid op te voeden tot een geestelijk bewustzijn. Zo vechten de mensen met elkaar om geestelijk bewustzijn. Honderd en duizend richtingen. Zoveel kerken, zoveel genootschappen, zoveel geheimen. Ieder worstelt en zo nu en dan trappen zij elkaar haast dood om (voor) zichzelf vooral toch maar de kroon te verwerven van geestelijke heerschappij. Er zijn altijd nog individuen, die ze voor zichzelf willen hebben, niet alleen voor een groep. Het resultaat is, dat in die wirwar van bestrevingen en gevoelens de kroon van waarheid verloren gaat, de troon van beheersing eenvoudig omvalt.

Dan komt er een ogenblik, dat je zegt, dat je werkelijk geen in en geen uit meer weet. Je kunt natuurlijk door blijven vechten, zoals al die brave burgers deden, die zin hadden in dat rijk gesalarieerde koningsvak. Je kunt ook doen, zoals die ene man, die president wilde worden. Die zei: "Vanaf nu, ben ik de waarheid." Dan sticht je een nieuwe ideologie, een nieuwe kerk, een nieuw genootschap en je slaat eenvoudig, wie jou niet gelooft, de kop af, totdat ze jou de kop afhakken. In dat ene land waren maar twee mensen gelukkig, toen koning Ludovicus eenmaal zijn plaatsvervanger had gevonden en het land een republiek was geworden. De ene was een schoenmaker, die volgens het spreekwoord bij zijn leest gebleven was, omdat hij niet wist, hoe je kunt lappen met een kroon. De andere was koning Ludovicus, die blij was, dat hij er af was. Toen dat hele land in wanorde was geraakt door al die mensen, die zoveel wilden, toen bleef alleen nog maar het schoenmakertje over, die nog nooit president was geweest. Toen hebben zij hem president gemaakt en hij ging rustig door met schoenen lappen op zijn troon. Hij had er helemaal geen zin in om daar met de heren van de senaat, enz. zwaarwichtige redevoeringen te houden. Eén ding had hij behouden: zijn gezond verstand. Wanneer de anderen kwamen met een heel groot probleem, dan zei de schoenmaker: "Man, waar maak je je druk mee? Waarom zou je je nu zorgen maken voor wat er over 20 jaar gebeurt, terwijl het heden niet in orde is? Laten wij eerst zorgen, dat de dingen vandaag in orde zijn." Zo werd dat schoenlappertje tot een koning, die schoenen maakte op de troon en zijn geslacht heeft een lange tijd dat landje geholpen aan een goed en gezegend bestuur.

Maak je niet druk over de wijsheid, die anderen zeggen te bezitten. Zie niet op tegen hen, die zich groten noemen. Aanvaard hun wijsheid, als je die verwerken kunt en leg ze anders opzij. Leef je eigen leven, streef op je eigen manier. Wanneer het ogenblik komt, dat men ook tot jou komt en zegt: "Nu ben je zover gekomen, help mij", zeg dan niet: "Nu zal ik het eens even gaan doen." Ga rustig voort op de oude weg. Die oude weg is dan de meest gezonde. Want - dit is niet alleen esoterie, maar de kern van alle geloof en van alle weten en van alle menselijk weten en van alle menselijk leven - : de levensweg is niet alleen bepaald door één of andere wrede moloch, die zit uit te kijken, hoe hij zijn Schepping kan kwellen en ermee experimenteren.

Zij is geschapen door een Kracht, Die Zichzelf openbaarde aan Zichzelf; een Kracht, Die al, wat de openbaring van het "Ik" betekent, lief heeft gelijk Zichzelf. Daarom is de weg, die ons allen is

bereid, onze persoonlijke weg, een weg van Liefde. Een weg ons door de Liefde gegeven, ondanks zorgen en schijnbaar onrecht.

Indien wij de weg durven gaan, die God ons heeft gegeven, dan zullen wij uiteindelijk het Hoogste Licht kunnen bereiken. Het is eenvoudig: doe eerlijk, wat je meent, wat goed is; houdt je aan wat volgens jou recht is en bemoei je niet met de opvattingen van anderen. Alleen wanneer anderen een beroep op je doen, mag je je zo goed je kunt met hen bezighouden. Dat is de rechte weg naar het Licht.

Nu eindig ik met twee waarheden:

Wees nooit tevreden met jezelf, maar altijd met je lot.

De tweede is:

Zoek niet naar weten, dat niet op je weg ligt, doch geloof in Gods Liefde en alle weten zal je eens gegeven worden.

Dat is de esoterische scholing, die God u geeft.

Goedenavond.